

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 129.

Anden Session.

50de Møde.

Onsdagen den 18de December.

(Fortf.)

Formanden: Vi gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen, som er Sagen, der angaaer Udkast til Lov betræffende Postforsendelser. Det er til anden Behandling, Sagen foretages. Der har tidligere været omdeelt Uendningsforslag til denne Sags Behandling, og de Herrer ville finde omdeelt idag et Uendningsforslag af Udvalget; det er trykt og altsaa berettiget til at komme under Behandling. Jeg har dernæst forfattet en Afstemningsliste, som ligeledes findes omdeelt. Jeg maa bemærke, at jeg først efter Gaarsmødet har kunnet beskæftige mig med den, da jeg ikke tidligere havde Udvalgets Uendningsforslag, og jeg maa derfor bede undskyldt, om der skulde være nogen Trykfeil; men jeg haaber ikke, at det er Tilfældet. — Jeg skal sætte de to Indstillinger, som Udvalget har foreslaaet at skulle optages i Loven som en ny § 1, først under Discussion. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet?

Ordføreren (H. B. Hansen): Jeg tør antage, at jeg allerede ved Sagens første Behandling har gjort det høitærede Thing tilstrækkeligt bekendt med, hvad der er Gjensand for den nye Paragraph, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae. Den indeholder nemlig først, at Lovens Hensigt skulde tilkjendegives strax i denne Paragraph, istedetfor at det nu først udtales i § 6 i det foreliggende Udkast; men dernæst, hvad der er en vigtigere Forandring, er det, at Udvalget har tilladt sig at foreslaae, at den nuværende Portofrihed, som er gjældende for al offentlig Brevbefordring, skulde bortfalde et Aar efterat Forordningen om Postforsendelserne træder i Kraft, nemlig

til 1ste April 1852. Udvalget har, som det ogsaa i sin Betænkning har tilladt sig at anføre, fundet, at der var vægtige Grunde, som talte for, at denne Bestemmelse optoges nu med det Samme, Loven om Postreformen udkommer. Det har ingenlunde overseet, at der vist stiller sig adskillige praktiske Vanskeligheder imod at iværksætte denne Forandring; men det har dog ikke anseet dem for større, end at, naar Bestemmelsen derom nu tages, vil det vel være muligt i den Tid, som gives dertil, at ordne alle de herhenhørende Forhold. Jeg troer saaledes, at jeg tør anbefale det høitærede Thing at gaae ind paa dette Forslag af Udvalget.

Finantsministeren: Hvad det første af de ommeldte Forslag af Udvalget angaaer, da betragter jeg det som en reen Redactions-sag, og finder Intet at erindre imod, at man stiller det, som er Hovedsagen i det foreliggende Lovudkast, paa denne Maade i Spidsen som en egen Paragraph. Hvad derimod det andet Forslag af Udvalget angaaer, der udtrykkeligt udtaler, at den Portofrihed eller Portonedsettelse, som har været tilstaaet forskjellige Autoriteter, skal ophøre fra 1ste April 1852, da maa jeg tilstaae, at det vækker større Tvivl hos mig. Det vil erindres fra Sagens Forelæggelse, at jeg har paa Regjeringens Begie udtalt, at fra Princips Side er Regjeringen aldeles enig i, at en saadan Portofrihed maa enten aldeles ophøre eller undergives væsentlige Modificationer; men, hvad Regjeringen frygter for, det er, allerede nu at komme til det Resultat, som jeg udtalte som en Mulighed, at man nemlig kunde komme til at hugge Knuden over. Ved allerede nu at gjøre det, inden Sagen er tilstrækkeligt undersøgt, risikerer man, istedetfor at overhugge Knuden, at hugge ved Siden af og komme i en Forlegenhed, hvoraf man siden kun kan frie sig ved at forandre den Bestem-